

1 februarie – 7 februarie

## De la aroganță la distrugere

**Textul de memorat:** „*El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!*” (Daniel 2:21)

În Daniel 5, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un exemplu de mândrie omenească ce sfârșește în mod izbitor și dramatic. Deși am putea spune că lui Nebucadnețar i-a trebuit mult timp pentru a învăța această lecție, în cele din urmă a învățat-o. Folosind vasele de la Templul din Ierusalim într-o petrecere de la palat, Belșatar le-a pângărit. O astfel de profanare era nu doar o sfidare a lui Dumnezeu, ci chiar un atac asupra Lui. Prin aceasta, Belșatar a umplut cupa nelegiuirilor, purtându-se asemenea cornului mic (Daniel 8), care avea să atace temeliele sanctuarului lui Dumnezeu. Luând împărăția de la Belșatar, Dumnezeu a arătat ce va face El împotriva vrăjmașilor poporului Său din ultimele zile. Evenimentele relatate în Daniel 5 s-au petrecut în anul 539 î.Hr., în noaptea în care Babilonul a căzut în mâinile armatei medo-persane. Aici se face trecerea de la aur la argint, trecere prezisă în Daniel 2. Din nou devine evident faptul că Dumnezeu conduce istoria lumii.

### Duminică, 2 februarie – Ospățul lui Belșatar

**1. Ce lucru atât de rău face Belșatar? Cum se arată prin aceasta adevăratul lui caracter? Compară acțiunile sale cu Apocalipsa 17:4-6. Ce asemănări și deosebiri se găsesc? Daniel 5:1-4; Daniel 1:1,2; Apocalipsa 17:4-6**

Împăratul a poruncit ca vasele sfinte de la Templul din Ierusalim să fie folosite la ospățul lui. Nebucadnețar luase vasele de la templu, dar el le pusese în casa zeului său, ceea ce arată cel puțin că el respecta sfințenia lor. Dar Belșatar a transformat vasele sfinte în vase de băut în cel mai profan mod.

În timp ce bea din vasele sfinte, Belșatar îi lăuda pe „dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:4). Să observăm că sunt menționate șase materiale. Babilonienii au folosit sistemul sexagesimal (sistem bazat pe numărul 60) în contrast cu sistemul decimal folosit în prezent (bazat pe numărul 10). Astfel, cele șase categorii de zei reprezintă toate zeitățile babiloniene și, astfel, plenitudinea sistemului religios babilonian. Este interesant că ordinea materialelor urmează ordinea componentelor din visul lui Nebucadnețar cu chipul, doar că lutul este înlocuit cu lemn. La fel ca în vis, piatra apare la sfârșit; deși aici piatra face referire la materialul din care sunt făcuți idoli, piatra ne amintește și de judecata lui Dumnezeu asupra împărățiilor lumii (Daniel 2:44,45) simbolizate de Babilon.

Acest ospăț este o reprezentare potrivită a Babilonului din ultimele zile, așa cum este văzut în cartea Apocalipsa. La fel ca Belșatar, femeia din Babilonul de la sfârșit ține în mână o cupă de aur și oferă vin necurat națiunilor. Cu alte cuvinte, prin învățături false și printr-un sistem de închinare denaturat, Babilonul modern ademenește lumea spre rău (Apocalipsa 17:4-6), uitând de judecata care va cădea în curând asupra lui. Dar ea va veni în curând.

***Cum profanează societatea noastră adevărul Cuvântului lui Dumnezeu? Cum putem fi atenți să nu luăm parte la această profanare, nici chiar în cel mai subtil mod?***

### Luni, 3 februarie – Un oaspete nepoftit

**2. Ce s-a întâmplat și de ce a răspuns împăratul astfel? Ce paralelă vedem cu Daniel 2 și de ce este importantă această paralelă? Daniel 5:5-8; (Vezi și Psalmii 96:5; Coloseni 1:15-17.)**

La fel ca Nebucadnețar în crizele anterioare (Daniel 2:2 și 4:7), Belșatar i-a chemat pe cititorii în stele, pe haldei și ghicitori pentru a desluși scrierea tainică. Pentru a se asigura că vor da tot ce pot mai bine, împăratul le-a promis onoruri extravagante: (1) haine din purpură, culoare purtată de casa regală în acele vremuri (Eстера 8:15), (2) un lăntșor de aur, semn al statutului social înalt (Geneza 41:42) și (3) locul al treilea în cârmuirea împărăției. Această ultimă răsplată reflectă perfect circumstanțele istorice de la acea vreme ale Babilonului. Deoarece Belșatar era al doilea la conducere, fiind coregent cu tatăl lui, Nabonid, el oferă poziția a treia în împărăție. Dar, în ciuda acestor recompense ademenitoare, înțelepții nu au reușit să dea nicio explicație.

Din nefericire, împăratul a încercat să găsească înțelepciunea, dar nu unde ar fi trebuit. Învățații Babilonului nu au putut să dea semnificația mesajului. Deși este posibil să fi fost scris în aramaică, ei nu au putut înțelege. Acest lucru ne reamintește de cuvintele rostite de Domnul prin Isaia: „înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută” (Isaia 29:14). După ce citează acest verset, apostolul Pavel spune: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Corinteni 1:20,21).

Unele adevăruri sunt prea importante pentru a fi lăsate în seama oamenilor, ca ei să încerce să le deslușească singuri. De aceea Dumnezeu însuși ni le-a descoperit.

***Gândește-te la recompensele oferite și, ținând cont de ce urma să se întâmple în curând, cât de fără valoare erau. Vedem cât de trecătoare pot fi lucrurile din lume și că întotdeauna trebuie să avem în minte perspectiva veșniciei în tot ce facem.***

## **Marti, 4 februarie – Intervenția împărătesei**

**3. Ce a spus împărăteasa despre Daniel, lucru pe care împăratul ar fi trebuit să îl știe deja? Ce ne spune despre el faptul că a ignorat cu totul existența lui Daniel? Daniel 5:9-12**

Când sala de ospăț era cuprinsă de confuzie din cauza mesajului tainic de pe perete, a venit împărăteasa să îl ajute pe împăratul amețit. Ea i-a amintit de Daniel, a cărui capacitate de a tâlcui vise și de a descoperi taine fusese demonstrată în timpul lui Nebucadnețar. Dacă ar fi fost la fel de înțelept ca predecesorul lui, Belșatar ar fi știut încotro să se îndrepte pentru a afla semnificația scrierii tainice. Intervenția împărătesei s-a dovedit necesară pentru împărat, care, în acel moment, părea cu totul pierdut. Cuvintele ei par a fi o muștrare la adresa lui Belșatar pentru că el trecuse cu vederea singura persoană din împărăție care putea tâlcui scrierea tainică. Totodată, ea i l-a prezentat împăratului pe Daniel: profetul avea Duhul Dumnezeului celui sfânt, lumină și înțelepciune dumnezeiască, un duh înalt, știință și pricepere; el era capabil să înțeleagă, să tâlcuiască visele, să rezolve misterul și să explice enigmele; el a fost căpetenia vrăjitorilor, cititorilor în stele, a haldeilor și a ghicitorilor în vremea lui Nebucadnețar (Daniel 5:11,12).

În acest moment, ne întrebăm din nou de ce Belșatar l-a ignorat pe Daniel. Versetele nu ne oferă un răspuns direct la această întrebare, dar putem presupune că, la acea vreme, după ce slujise împăratului cel puțin până în al treilea an al domniei sale (Daniel 8:1,27), Daniel nu mai slujea în mod activ. Un motiv ar fi putut fi vârsta sa. Probabil că deja avea în jur de optzeci de ani și împăratul își dorise să înlocuiască conducerea veche cu o generație mai tânără. De asemenea, poate împăratul hotărâse să îl treacă cu vederea pe Daniel deoarece nu dorea să se predea Dumnezeului căruia îi slujea el. Dar, oricare ar fi fost motivul sau motivele, este foarte surprinzător că un om cu un portofoliu ca al lui Daniel putea fi uitat atât de repede.

***Citește Romani 1:16-32. Cum vedem aceste principii exprimat nu doar în această relatare, ci în lumea noastră astăzi?***

## **Miercuri, 5 februarie – „Cântărit și găsit prea ușor”**

**4. Care este motivul prezentat de Daniel pentru apropiata moarte a împăratului? Daniel 5:13-28**

Obligat de împrejurări, împăratul a acceptat să îl cheme pe Daniel, dar se pare că a făcut acest lucru cu reținere. Aceasta ne poate spune mai multe despre atitudinea împăratului față de Dumnezeu lui Daniel, și nu neapărat față de profet.

Răspunsul lui Daniel la auzul recompensei făgăduite de împărat spune mult despre prioritățile și caracterul său. Cel mai probabil, cunoscând semnificația cuvintelor tainice, Daniel își dădea seama cât de lipsită de valoare era recompensa.

Apoi, Daniel l-a învinuit pe împărat pentru trei lucruri.

În primul rând, Belșatar ignorase total experiența lui Nebucadnețar. Altfel s-ar fi pocăit și s-ar fi smerit la fel ca predecesorul lui.

În al doilea rând, Belșatar folosise vasele de la templu pentru a bea vin și a-i lăuda pe zeii lui. Aici Daniel menționează cele șase tipuri de materiale folosite în facerea idolilor, aceeași ordine menționată anterior.

În al treilea rând, împăratul nu îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel „în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!” (Daniel 5:23).

După ce a menționat toate punctele în care împăratul greșise, Daniel a început tâlcuirea scrierii divine ce conținea cuvinte a căror semnificație ar fi trebuit să le fie cunoscută împăratului și înțelepților lui: MENE: „numărat”; TECHEL: „cântărit” și UPFARSIN: „împărțit”.

Cu armata medo-persană la porțile cetății, împăratul și înțelepții au bănuțit că scrierea prevestea ceva rău, dar înțelepții nu au îndrăznit să-i spună împăratului ceva neplăcut. Doar Daniel a putut să decodifice mesajul într-o afirmație clară pentru Belșatar: „Numărat (MENE) înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit (TECHEL) înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit (UPFARSIN) înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!” (Daniel 5:26-28). Acestea nu erau tocmai cuvinte de mângâiere și veselie.

***Pedeapsa a venit rapid asupra împăratului. Cum putem să ne încredem în Dumnezeu în situațiile în care încă nu s-a făcut dreptate și judecată? (Vezi Eclesiastul 3:17; 8:11; Matei 12:36; Romani 14:12.)***

## **Joi, 6 februarie – Căderea Babilonului**

**5. Ce putem învăța despre căderea Babilonului lui Belșatar care să ne îndrepte atenția către căderea Babilonului din timpul sfârșitului? Daniel 5:29-31; Apocalipsa 14:8; 16:19; 18:2**

În ciuda defectelor sale, Belșatar era un om de cuvânt. Deși primise vești proaste, el a fost mulțumit de tâlcuirea lui Daniel și i-a dat recompensa promisă. Recunoscând adevărul soliei lui Daniel, implicit, împăratul a recunoscut existența Dumnezeului lui Daniel. Interesant că acum Daniel a acceptat darurile pe care înainte le refuzase, probabil pentru că acum ele nu îi mai puteau influența tâlcuirea. Mai mult, în acel moment darurile împăratului erau fără valoare, întrucât imperiul era pe punctul de a cădea. Probabil ca un semn de curtoazie, profetul a acceptat recompensele, știind că urma să fie al treilea în împărăție doar pentru câteva ore.

Așa cum a fost anunțat de profet, Babilonul a căzut. Rapid. Împăratul și curtenii încă beau când cetatea a căzut fără luptă. Herodot spune că persanii au săpat un canal și au deviat apele Eufratului, iar ei au intrat în cetate prin albia râului, în aceeași noapte, Belșatar a fost omorât. Tatăl lui, împăratul Nabonid, deja părăsise cetatea și mai târziu s-a predat perșilor. Așa a luat sfârșit cel mai cunoscut imperiu pe care l-a avut această lume. Babilonul, capul de aur, nu mai exista.

„Lui Belșatar i-au fost oferite mai multe ocazii de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. El îl văzuse pe bunicul lui, Nebucadnețar, alungat dintre oameni. A văzut cum mintea cu care monarhul se lăudase atât de mult i-a fost luată de Cel care i-o dăduse. El văzuse cum împăratul a fost alungat din împărăție și

duș printre fiarele pământului. Dar iubirea de distracții și proslăvirea eului au șters lecțiile pe care Belșatar nu ar fi trebuit să le uite niciodată și, astfel, el a făcut aceleași păcate care aduseseră pedeapsa asupra lui Nebucadnețar. El a irosit oportunități care i-au fost acordate în mod milostiv, neglijând să folosească ocaziile care îi stăteau la dispoziție pentru a cunoaște adevărul.” - Ellen G. White, *Bibie Echo*, 25 aprilie 1898

***Ce ocazii avem noi de a „cunoaște adevărul”? Ce înseamnă acest lucru? Cunoaștem tot adevărul pe care trebuie să îl știm? Când putem spune acest lucru?***

## **Vineri, 7 februarie – Un gând de încheiere**

La curțile regale din vechime era ceva obișnuit să se dea ospete. Împăraților le plăcea să organizeze ospete extravagante și pline de lux pentru a-și arăta măreția și siguranța. Deși nu cunoaștem toate detaliile acestui ospăț, știm că a avut loc când armata Medo-Persiei era pregătită să atace Babilonul. Omenește vorbind, nu era niciun motiv de îngrijorare. Babilonul avea ziduri întărite, provizii de hrană pentru mulți ani și suficientă apă, deoarece Eufratul trecea prin mijlocul cetății. Așa că împăratul Belșatar nu vedea nicio problemă în a da un ospăț în timp ce vrăjmașul asedia cetatea. El a poruncit să se facă o sărbătoare de neuitat, care curând s-a transformat într-un dezmăț. Ce mărturie despre mândria deșartă a omului, în contrast cu puterea lui Dumnezeu! Prin Daniel, Dumnezeu i-a spus împăratului că, în ciuda ocaziilor avute de a cunoaște adevărul, nu îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel în mâna căruia era suflarea lui și toate căile sale (Daniel 5:23).

„Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecăruia personal Dumnezeu le-a desemnat un loc în planul Său cel mare. Astăzi, popoare și indivizi sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Aceluia care nu face nicio greșală. Toți își hotărăsc soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 536

## **STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE**

### ***Biblia: Iov 34-40***

1. Cine și de ce au făcut să se înalțe la Dumnezeu strigătul săracului?
2. Ce fac oamenii, în loc să zică: „Unde este Dumnezeu...?”
3. De unde venea frigul, în opinia contemporanilor lui Iov?
4. Ce acoperea desigurul lotusului cu umbra lui?

### ***Evanghelizare, subcapitolul „Atragerea atenției publicului”***

5. Ce anume îi atrăgea la Domnul Hristos pe toți aceia care nu erau împietriți în necredință?